

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2018

ΕΤΟΣ ΛΘ΄

ΑΡ.459 - 460

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. α' 21 - β' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. κβ' 2 - 14

2 Σεπτεμβρίου 2018

«Πολλοί γαρ εισί κλητοί, ολίγοι δε εκλεκτοί»

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Κύριος παρομοιάζει τη βασιλεία των ουρανών, μ' ένα βασιλιά, που έκαμε το γάμο του γιου του. Έστειλε τους δούλους του να φωνάξουν τους καλεσμένους στον γάμο, εκείνοι, όμως, δεν ήθελαν να έλθουν. Έστειλε ξανά άλλους δούλους λέγοντάς τους: να πείτε στους καλεσμένους: έχω ετοιμάσει το γεύμα, έχω σφάξει τους ταύρους και τα θρεφτάρια, κι όλα είναι έτοιμα· ελάτε στον γάμο. Οι καλεσμένοι, όμως, αδιαφόρησαν και πήγε άλλος στο χωράφι του και άλλος στο εμπόριό του. Οι υπόλοιποι έπιασαν τους δούλους του, τους κακοποίησαν και τους σκότωσαν. Όταν το άκουσε ο βασιλιάς εκείνος, θύμωσε, έστειλε τον στρατό του κι αφάνισε εκείνους τους φονιάδες και πυρπόλησε την πόλη τους. Τότε λέει στους δούλους του. Το τραπέζι του γάμου είναι έτοιμο, μα οι καλεσμένοι δεν φάνηκαν άξιοι. Πηγαίνετε, λοιπόν, στα σταυροδρόμια κι όσους βρείτε, καλέστε τους στους γάμους. Βγήκαν τότε οι δούλοι στους δρόμους και μάζεψαν όλους όσους βρήκαν, κακούς και καλούς. Κι έτσι η αίθουσα του γάμου γέμισε από συνδαιτημόνες. Τότε μπήκε κι ο βασιλιάς για να τους δει κι εκεί είδε κάποιον, που δεν ήταν ντυμένος με τη γαμήλια φορεσιά. Φίλε, του λέει, πως μπήκες εδώ χωρίς το κατάλληλο ντύσιμο; Εκείνος έχασε τη λαλιά του. Τότε ο βασιλιάς είπε στους υπηρέτες. Δέστε του τα πόδια και τα χέρια και πάρτε τον και βγάλτε τον έξω στο σκοτάδι. Εκεί θα κλαίει και θα τριζίζει τα δόντια του. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι εκλεκτοί. Με την ευκαιρία, ας δούμε, λοιπόν κι εμείς σήμερα σε ποια από τις πιο πάνω κατηγορίες ανήκουμε.

Είναι αλήθεια ότι ο Θεός ετοίμασε το μεγάλο αυτό Δείπνο, από άπειρη αγάπη και στοργή προς τον άνθρωπο. Δηλαδή την Αγία Του Εκκλησία εδώ κάτω στη γη και την πανευφρόσυνη Βασιλεία Του στους ουρανούς. Και μας καλεί να λάβουμε μέρος σ' αυτό και να γίνουμε με λίγα λόγια άξιοι πολίτες της Θείας Του Βασιλείας. Γιατί; Για να απολαμβάνουμε εκεί τα ύψιστα, τα αιώνια και τα αθάνατα πνευματικά αγαθά της Θείας Του Βασιλείας. Μας καλεί, λοιπόν και μας λέει: Άνθρωποι, τα έχω έτοιμα τα αγαθά της ψυχής σας. Εδώ είναι η αλήθεια, η χάρη, το έλεος, εδώ η άφεση, η ζωή και η ανάπαυση, εδώ το φως και η χαρά και η απεριγράπτη δόξα της Θείας μου Βασιλείας. Ελάτε, λοιπόν. Μη διστάζετε και μη αργοπορείτε.

Η πρόσκληση αυτή απευθύνεται και σ' όλους εμάς. Γι' αυτό και πρέπει να εκτιμήσουμε τη μέγιστη αξία της και ν' ανταποκριθούμε θετικά στην κλήση αυτή του Θεού. Όσον αφορά στο Δείπνο αυτό είναι μεγάλο, γιατί το ετοίμασε ο άπειρος Θεός. Και είναι ακόμα μεγαλύτερο γιατί είναι αιώνιας αξίας και διάρκειας. Πρόκειται για την αιώνια Βασιλεία του Θεού, την αιώνια ζωή δηλαδή, την μέλλουσαν ευτυχία και την αιώνια μακαριότητα. Πρόκειται για μια ζωή ατελεύτητη, κοντά στον Πανάγιο Θεό και μέσα σε ωκεανό χαράς, ειρήνης, ευφροσύνης και χάριτος. Με το να μένουμε, συνεχώς, μαζί με τους Αγγέλους, τα άυλα και νοερά πνεύματα, που υμνούν και δοξολογούν ακατάπαυστα και ασίγητα το μεγαλείο και την δόξα του Τριαδικού Θεού. Μαζί με τους δοξασθέντες αγίους, τους μάρτυρες, τους ομολογητές και δικαίους, που λάμπουν σαν αστέρες πολύφωτοι γύρω από τον θρόνο του Θεού. Στο Δείπνο αυτό, όσοι θα συμμετάσχουν, θα απολαμβάνουν αυτόν τον Θεό, πρόσωπο προς πρόσωπο

Δυστυχώς, αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι ότι είμαστε προθυμότετοι όταν μας καλούν σε τραπέζια διασκέδασης και σε κοσμικά πανηγύρια. Μάλιστα πολλές

φορές ανησυχούμε μη μας ξεχάσουν και δεν μας καλέσουν. Και ανυπομονούμε και μετρούμε λεπτά και δευτερόλεπτα, πότε θα έρθει η στιγμή να βρεθούμε πρώτοι και καλύτεροι εκεί. Τι συμβαίνει, όμως, στα πνευματικά, τα Θεία, τα ουράνια και υπερουράνια; Σ' αυτά, δυστυχώς, τα ύψιστα και αθάνατα αγαθά, είμαστε δύσκολοι και διστακτικοί και αναβλητικοί και το χειρότερο απ' όλα τελείως αρνητικοί. Κι εδώ πρέπει να πούμε ότι με τη συμμετοχή μας στη Θεία Λειτουργία και την κοινωνία των Αχράντων Μυστηρίων, μετά από εξομολόγηση, μπορούμε να ανασύρουμε την ψυχή μας από την θλίψη και τον πόνο, που έχει ο αγώνας της ζωής και να την γεμίσουμε με ανακούφιση, με χαρά, με ειρήνη και με Θεία Χάρη και ευλογία.

Αν εξετάσουμε τα πράγματα ρεαλιστικά θα δούμε ότι ο Θεός και σήμερα μας καλεί καθημερινά στο ουράνιο αυτό Δείπνο. Και μας καλεί άλλοτε μέσα από τις περιστάσεις της ζωής, με ανθρώπους που φέρνει δίπλα μας, με κάποια εποικοδομητική συνάντηση, με την ακρόαση κάποιας αφυπνιστικής και καταναυκτικής ομιλίας και άλλοτε με κάποιες εσωτερικές μυστικές φωνές που αντηχούν στα μύχια των καρδιών μας. Ελάτε, κοντά μου μας λέει πάντοτε ο Θεός, ελάτε και κανένας να μη λείπει. Όλα είναι έτοιμα, σας έχω ετοιμάσει τα πάντα, γι αυτό και θα πρέπει να δεχτείτε την πρόσκληση. Θα είναι φοβερό και τραγικό, αν μοιάσουμε με τους ανθρώπους εκείνους της παραβολής, που ενώ άκουσαν το κάλεσμα του Θεού, άρχισαν να αναιρούν την υπόσχεσή τους, προφασιζόμενοι σαν εμπόδιο, άλλοι τα χωράφια τους και άλλοι το εμπόριο. Και το ωραίο είναι ότι όλοι ζήτησαν να καταστήσουν δικαιολογημένη την απουσία τους. Βέβαια οι απασχολήσεις τους δεν ήταν παράνομες, όμως δεν άξιζαν περισσότερο από τη συμμετοχή τους στο βασιλικό Μεγάλο Δείπνο. Κι όλες αυτές οι απασχολήσεις, δυστυχώς, έγιναν αιτία οι άνθρωποι αυτοί να χάσουν τελικά το ουράνιο πανηγύρι.

Γι' αυτό και στην πρόσκληση του Θεού για την ουράνια Βασιλεία Του, ας απαντούμε πάντοτε με πόθο και προθυμία. Και ας ετοιμαζόμαστε πνευματικά, ώστε να είμαστε άξιοι, όταν θα μας καλέσει Εκείνος ν' απολαύσουμε όλα όσα ετοίμασε για εκείνους που Τον αγαπούν, «που μάτι δεν τα είδε κι ούτε τ' άκουσε αυτί κι ούτε που τα βάλε ο λογισμός του ανθρώπου» όπως μας λέει ο απόστολος των Εθνών Παύλος (Α' Κορ. β'9). Και να ξέρουμε ότι τον καθένα από μας ο Θεός τον καλεί με διάφορους τρόπους. Με τα περιστατικά και γεγονότα της ζωής μας, με μια γνωριμία που κάμαμε, με τη φωνή της συνειδήσής μας και άλλα. Και δεν μας καλεί μόνο μια φορά, αλλά, συνεχώς, κρούει την θύρα της ψυχής μας, μέχρις ότου του ανοίξουμε. «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και κτυπώ», μας λέει. «Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου (Αποκ. Γ'20).

Αδελφοί μου! Δεν αρκεί μόνο η κλήση του Θεού, ούτε και η απλή συγκίνηση γι' αυτή. Εκείνο που χρειάζεται είναι να δεχτούμε την κλήση και να πειθαρχήσουμε σ' αυτή. Έχουμε τον Θεό Πατέρα μας, που μας καλεί σε αιώνια μακαριότητα. Αν δεν βάλουμε σωτήριο καλινό, οι μέριμνες και τα γήινα, είναι σε θέση να μας πνίξουν την ψυχή. Ας αφήσουμε, λοιπόν, τα υλικά και από τώρα ας φροντίζουμε πιο πολύ για την ψυχή μας. Είναι αδιανόητο να υπάρχουν άνθρωποι, που να αρνούνται να προσέλθουν στο Δείπνο αυτό. Γι' αυτό και στην πρόσκληση του Θεού για την Βασιλεία του, ας απαντούμε πάντοτε με πόθο και προθυμία. Και ας προετοιμαζόμαστε πνευματικά, ώστε να είμαστε άξιοι όταν μας καλέσει Εκείνος να απολαύσουμε «όλα όσα ο Κύριος και Θεός μας ετοίμασε για εκείνους που Τον αγάπησαν και Τον αγαπούν» (Α' Κορ. β'9).

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11 - 18

Ευαγγέλιον: Ιωάν. γ' 13 - 17

9 Σεπτεμβρίου 2018

Σύμβολο διακριτικό, χαρακτηριστικό της χριστιανοσύνης ο Τίμιος Σταυρός του Κυρίου μας. Συμβολική υπόμνηση και η χειρονομία σχηματισμού του σταυρού, δηλωτική της πίστης μας στον Εσταυρωμένο Ιησού.

Την επόμενη εβδομάδα εορτάζει η Εκκλησία μας την ανεύρεση και ύψωση του Τιμίου Σταυρού, επί του οποίου εσταυρώθη ο Κύριος μας, για να μας σώσει από τον ψυχικό θάνατο, που επιφέρει η αμαρτία. Μοναδική η σημασία της σταυρικής θυσίας του Κυρίου για την απολύτρωσή μας, γιατί την προσέφερε χωρίς να μας οφείλει οτιδήποτε. Απεναντίας πλήθος αμαρτιών βαρύνει την ψυχή μας, που συνεπώς θα έπρεπε να επιφέρει την θεία τιμωρία.

Έχει δημιουργηθεί σ' όλους σχεδόν τους πιστούς, αγαπητοί μου αδελφοί, μια ενοχική συνείδηση αμαρτωλότητας και αναμονής της τιμωρίας στην φοβερή κόλαση. Υπάρχουν πράγματι κάποιοι ανάμεσα και σε κληρικούς και λαϊκούς, ιεροκήρυκες, οι οποίοι στην προσπάθειά μας να βοηθήσουμε τους πιστούς, να συμμορφώσουν τη ζωή τους με τις ευαγγελικές αλήθειες, υπερτονίζουμε τις τιμωρητικές συνέπειες της αμαρτίας. Και φυσικά, αγαπητοί μου, μέσα στα πλαίσια της κοινής λογικής, κάθε πράξη έχει κάποια αξία ή απαξία, είναι καλή ή κακή, ουδέτερη δεν μπορεί να είναι. Άρα έχει και συνέπειες. Επομένως και πράξεις, λόγοι ή και σκέψεις, που είναι αντίθετες προς ό,τι επιτάσσει ο λόγος του Θεού, πρέπει λογικά να επιφέρουν κάποιο είδος τιμωρίας. Ωστόσο ο Θεός, επειδή δεν είναι απλώς και μόνο δικαστής, δίνει την ευκαιρία στον κάθε παρανομούντα, με τη σταυρική θυσία του Χριστού, να αποδεχτεί το λάθος του, να μετανοήσει και δια του μυστηρίου της εξομολογήσεως να επιτύχει την απαλλαγή από την αμαρτία, τη συγκώρηση, την αθώωση του.

«οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ»

Γιατί ο Θεός δεν έστειλε τον Θεάνθρωπο Ιησού, τον Γιο Του, για να γίνει δικαστής, να κρίνει τον κόσμο και να γίνει ο τιμωρός του ανθρώπου. Όχι! Ο κάθε δημιουργός δεν θα μπορούσε να θέλει την καταστροφή του δημιουργήματός του που αγαπά. Κι αν έβλεπε, επαναλαμβάνω, ο κάθε δημιουργός, αν έβλεπε, ότι το δημιούργημά του έχει κάποια ελαττώματα, δεν έγινε όπως το σχεδίασε, όπως το ήθελε, θα προκωρούσε ασφαλώς στη διόρθωσή του, για να προσεγγίσει την τελειότητα. Αυτό έκαμε και ο Δημιουργός μας, αγαπητοί μου. Μας αγαπά! Είμαστε δημιουργήματά Του, με ελεύθερη όμως θέληση. Η πρόθεσή Του ήταν η τελειότητα του δημιουργήματός Του. «Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν». Αλλά στην πορεία των αιώνων διεπίστωνε την παρέκκλιση, την απομάκρυνση από τις αλήθειες και τις εντολές Του. Αφού είδε ότι οι προφήτες και σοφοί άνθρωποι, εντολοδόχοι Του, δεν πέτυχαν, ό,τι τους ανέθεσε με την αποστολή τους, έστειλε τον ίδιο το Γιο Του, που ενώ είναι Γιος του Θεού, έγινε και τέλειος άνθρωπος. Τον έστειλε, για να μας σώσει. Να σώσει το αγαπητό Του πλάσμα, από τα «ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας», δηλαδή επακόλουθα της αμαρτίας, που είναι ο ψυχικός θάνατος. Τον έστειλε να διδάξει τον κόσμο, για να γνωρίσει την μοναδική αλήθεια. Τον έστειλε να φτάσει στο τέλος της επίγειας παρουσίας Του, στα φοβερά και απάνθρωπα πάθη και την οδυνηρή σταυρική θυσία. Και αυτά, τα υπέστη για να μας απαλλάξει από την αμαρτία σηκώνοντας Εκείνος, όλο το βάρος, για χάρη μας. Ακριβώς η αποστολή του ίδιου του Γιου Του, φανερώνει την απόλυτη αγάπη Του.

Αν, αγαπητοί μου, ήταν απλώς να μας κρίνει και να μας καταδικάσει για τις πολυπληθείς αμαρτίες μας, δεν χρειαζόταν να ενανθρωπήσει ο Υιός και Λόγος του Θεού. Θα μας άφηνε να αμαρτάνουμε και κατόπιν θα ερχόταν η ανελέητη, αλλά δίκαια τιμωρία

Του. Και κάτι ακόμη. Καθημερινά με διάφορους τρόπους, λόγια, σκέψεις, πράξεις, παραβαίνουμε τις εντολές του Θεού. Πράξεις αντίθετες προς το ευαγγέλιο. Και ενώ με λόγια επικριτικά, πράξεις που βλάπτουν και ενοχλούν τους άλλους και σκέψεις εναντίον του πλησίον μας, παραβαίνουμε το νόμο του Θεού, μας επιτρέπει να συνεχίζουμε ατιμώρητοι τη ζωή μας. Μας προσφέρει πολλά και ποικίλα αγαθά, ευκαιρίες για άνετη και ευτυχισμένη ζωή. Και βέβαια όλα αυτά, όχι γιατί έχουμε κάποιο απόθεμα από αγαθές πράξεις, που αξίζουν ανταμοιβή. Συνεπώς αποδεικνύεται πέραν πάσης αμφιβολίας και με απόλυτη σαφήνεια η αγάπη, η μεγάλη μακροθυμία και η ανάλογη προς το μέγεθος του Θεού, απύθμενη αγαθότητά του Πανάγαθου. Η επιθυμία του Κυρίου, όπως αναφέρει ο λόγος του Θεού, είναι να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, χωρίς εξαιρέσεις. Και αυτό είναι στο χέρι μας. Σημειώνει λοιπόν ο λόγος του Θεού: «πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν».

Αυτό το νόημα, αγαπητοί μου, έχει η σταυρική θυσία του Κυρίου. Μας δίνει την ευκαιρία και τον χρόνο, να γνωρίσουμε την αλήθεια της διδασκαλίας του ευαγγελίου. Γνωρίζοντας την, να την κάνουμε πράξη με αγώνα δύσκολο, στην καθημερινή μας ζωή. Αυτή η αλήθεια θα καθοδηγεί τις σχέσεις μας με τον Θεό. Αυτή θα ρυθμίζει τη συμπεριφορά μας προς τον συνάνθρωπό μας. Αυτή θα χαρακτηρίζει την συνολική συμπεριφορά μας. Αυτή θα είναι, σαν ένα μοναδικό χρώμα, που χρωματίζει όλο τον εαυτό μας, σαν το κύριο χαρακτηριστικό μας. Κι αυτά με την έντονη καθημερινή μας προσευχή θα προσελκύσουν τη βοήθεια του Θεού στο δύσκολο αγώνα μας. Και προσέξτε, αγαπητοί μου! «Πάντας ανθρώπους», σημειώνει. Μας θέλει όλους.

Γι' αυτό, μας προσφέρει καθημερινά ευκαιρίες. Δεν πρέπει να τις χάσουμε! Γι' αυτό μας χάρισε το ευαγγέλιο με συγκεντρωμένη όλη την αναγκαία νομοθεσία, για να ρυθμίσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με το θέλημά Του. Να φτάσουμε «εις ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας». Να γνωρίσουμε καλά τις αλήθειες της θρησκείας, που θα μας οδηγήσουν πιο κοντά στον Κύριο. Και ο τελικός στόχος είναι η Βασιλεία του Θεού, στην οποία όπως πάλι σημειώνει η γραφή: «εν τη οικία του πατρός μου, πολλάι μοναί εισιν». Εκεί μας περιμένει όλους. Θυμηθείτε την παραβολή του μεγάλου δείπνου. Όταν κάποιος δεν αποδέχθηκαν την πρόσκληση για το μεγάλο δείπνο, ο οικοδεσπότης έδωσε εντολή να βγουν στους δρόμους και να συγκεντρώσουν οι δούλοι του, όποιους εύρισκαν στο δρόμο. Κι όταν παρά ταύτα, έμειναν άδειες θέσεις, ο οικοδεσπότης έδωσε μια εκπληκτική εντολή: «Ανάγκασον εισελθεῖν ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου». «Πολλάι μοναί», πολλοί χώροι υπάρχουν στην Βασιλεία του Θεού και δεν πρέπει να μείνουν άδειοι. Ο Θεός, επαναλαμβάνω, «θέλει πάντας σωθῆναι» και συνεχίζει: «ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται». Θέλει όλοι οι πιστοί να σωθούν να μη καθοῦν. Και η τελευταία εντολή του οικοδεσπότη της παραβολῆς, του Θεού, αγαπητοί μου, είναι: ανάγκασέ τους, με το ζόρι, να εισέλθουν και να συμμετάσχουν στο μεγάλο δείπνο. Τη Βασιλεία των ουρανών. Η Βασιλεία του Θεού πρέπει να γεμίσει. Για όλους μας υπάρχει χώρος. Τεράστιος είναι ο χώρος! Όλους, μας θέλει. Δεν πρέπει να χάνουμε την ελπίδα. Να μην απελπιζόμαστε από τις καθημερινές δυσκολίες και τα πολλά μας λάθη. Η καθημερινή προσευχή, η ειλικρινής μετάνοια και εξομολόγηση και η θεία κοινωνία, μας φέρνουν κοντά στο Κύριο μας. Η αγάπη Του, είναι τόσο μεγάλη, ώστε θα δει με κατανόηση τις αδυναμίες μας. Κι όταν αποδείξουμε την πίστη μας και τον αγώνα μας, για να εφαρμόσουμε στη ζωή μας το θέλημά Του, θα φανεί επεικής, συμπαραστάτης και βοηθός, δίπλα μας σ' όλη μας τη ζωή, εδώ και στη Βασιλεία Του, και σε κάθε προσπάθειά μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-38, θ' 1

16 Σεπτεμβρίου 2018

Την Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, στο ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Κύριος καλεί όλους τους πιστούς να σηκώσουμε με πίστη τον δικό μας σταυρό λέγοντας: Εκείνος που θέλει να με ακολουθεί ως μαθητής μου, ας διακόψει κάθε σχέση με τον διεφθαρμένο από την αμαρτία εαυτό του και ας πάρει τη σταθερή απόφαση να σηκώνει καθημερινά τον σταυρό του, και τότε ας με ακολουθεί. Διότι, όποιος θέλει να σώσει την πρόσκαιρη ζωή του, θα χάσει την αιώνια ζωή. Όποιος όμως χάσει και θυσιάσει τη ζωή του για μένα και το Ευαγγέλιό μου, αυτός θα σώσει την ψυχή του και θα κερδίσει την αιώνια μακαριότητα.

Τι νόημα έχουν τα λόγια αυτά του Κυρίου; Γιατί ο Κύριος ζητά από όλους τους μαθητές του να σηκώνουν διαρκώς ένα σταυρό; Για να κατανοήσουμε το νόημα των λόγων αυτών του Κυρίου θα πρέπει να δούμε πότε ο Κύριος είπε τα λόγια αυτά. Τα είπε ακριβώς μετά από την ώρα εκείνη που ο απόστολος Πέτρος με έντονο τρόπο προέτρεψε τον Κύριο να μην πάει στην Ιερουσαλήμ, να αρνηθεί το Πάθος και τον σταυρικό θάνατο. Τότε ο Κύριος μπροστά στους μαθητές επέπληξε τον Πέτρο και του είπε: «ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ» (Ματθ. ις' 23). Διότι ο Πέτρος δεν μπορούσε να κατανοήσει εκείνη την ώρα ότι χωρίς τον σταυρικό θάνατο του Κυρίου δεν θα σωζόταν το ανθρώπινο γένος.

Αμέσως λοιπόν μετά ο Κύριος προσκαλεί τους μαθητές του και τα πλήθη και μπροστά σε όλους λέει ότι όχι μόνον ο ίδιος πρέπει να σταυρωθεί, αλλά και ότι κανείς δεν μπορεί να σωθεί παρά μόνον αν σηκώσει ο καθένας τον δικό του σταυρό και Τον ακολουθήσει όπως το πρόβατο τον ποιμένα, όπως ο δούλος τον κύριό του, όπως ο στρατιώτης τον βασιλέα, ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο.

Αλλά τι σημαίνει να σηκώσουμε τον σταυρό μας; Όπως οι κατάδικοι σήκωναν τον σταυρό τους μέχρι τον τόπο της θανατικής τους εκτελέσεως, με τη βεβαιότητα ότι σε λίγο θα πέθαιναν, έτσι κι εμείς: να ζούμε καθημερινά ως μελλοθάνατοι, έχοντας διακόψει οριστικά κάθε δεσμό με τη ζωή αυτή, με τον κόσμο, την αμαρτία, τον παλιό εαυτό μας. Με την απόφαση κάθε στιγμή, αργά η γρήγορα, να πεθάνουμε.

Σημαίνει ακόμη να σηκώσουμε αγόγγυστα τον σταυρό της κάθε ημέρας. Δηλαδή τις θλίψεις και τις δοκιμασίες που θα επιτρέψει ο Θεός στη ζωή μας, κάθε στενοχώρια και πόνο, κάθε δυσκολία στον αγώνα για την κατανίκηση των παθών μας και την απόκτηση των αρετών. Με τη

βεβαιότητα ότι ο σταυρός, ο πόνος και οι θλίψεις είναι η κοινή κληρονομιά των παιδιών του Θεού· και ότι ο Κύριος επιτρέπει στον καθένα μας ξεχωριστό και μοναδικό για την περίπτωση μας κατάλληλο σταυρό και αυτόν οφείλουμε να τον σηκώνουμε όχι με γογγυσμό και ταραχή, με αντίδραση και διαμαρτυρία. Ούτε καταναγκαστικά, επειδή δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Αλλά με χαρά, με την πεποίθηση ότι αυτός ο σταυρός θα μας οδηγήσει στη σωτηρία.

Ο Κύριος στη συνέχεια κάνει μία σύγκριση ανάμεσα στην εγκοσμιότητα και στην αιωνιότητα. Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο, λέει, εάν κερδίσει όλον αυτόν τον υλικό κόσμο και στο τέλος χάσει την ψυχή του, η οποία επειδή είναι πνευματική και αιώνια δεν συγκρίνεται με κανένα από τα υλικά αγαθά του φθαρτού κόσμου; Και, εάν ένας άνθρωπος χάσει την ψυχή του, τι θα δώσει ως αντάλλαγμα, για να την εξαγοράσει απ' την αιώνια απώλεια;

Οποιοσδήποτε ντραπεί εμένα, συνέχισε ο Κύριος, επειδή φοβάται τις περιφρονήσεις των ανθρώπων της αποστατημένης αυτής γενιάς, αυτόν θα τον αποκηρύξει και ο Υιός του ανθρώπου κατά τη μέλλουσα κρίση. Αυτός δηλαδή θα χάσει την ψυχή του για πάντα!

Με δυο λόγια δηλαδή ο Κύριος μας εξηγεί ποιο είναι το μεγαλύτερο κακό που μπορούμε οι άνθρωποι να πάθουμε: να χάσουμε την αθάνατη ψυχή μας. Διότι, μας λέει, η ψυχή μας αξίζει περισσότερο απ' όλα τα αγαθά του κόσμου αυτού. Έχει μεγαλύτερη αξία απ' όλα τα πλούτη, τις τιμές και τις απολαύσεις του κόσμου. Γι' αυτό άλλωστε, για την πολύτιμη αυτή ψυχή μας ο Χριστός μας έδωσε το πλέον ατίμητο λύτρο, το τίμιο αίμα του. Εξαγόρασε την ψυχή μας απ' τη σκλαβιά της αμαρτίας, διότι γνωρίζει ο Θεός την πραγματική αξία της ψυχής μας. Εμείς λίγο καταλαβαίνουμε την αιώνια αξία της. Λίγο κατανοούμε ότι η απώλεια της ψυχής είναι το μεγαλύτερο κακό που μπορούμε να πάθουμε. Διότι αν χάσουμε την ψυχή μας, αν χωρισθούμε δηλαδή αιωνίως απ' τον Θεό και βυθισθούμε στο αιώνιο σκοτάδι, η απώλεια αυτή θα είναι οριστική και αμετάκλητη. Μήπως έχουμε δύο ψυχές, να δώσουμε τη μία στην αμαρτία και την άλλη στον Χριστό; Χρήματα και περιουσίες μπορούμε να ανταλλάξουμε. Την ψυχή μας όμως αν την χάσουμε, χάσαμε τα πάντα, χάσαμε κάθε αγαθό, χάσαμε τον αιώνιο Παράδεισο, χάσαμε τον Θεό. Την ψυχή μας λοιπόν και τα μάτια μας! Την ψυχή μας και τη σωτηρία μας! Πάνω απ' όλα, και πρώτα απ' όλα!

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Γαλ. δ΄ 22-27
Ευαγγέλιο: Λουκ. ε΄ 1-11
23 Σεπτεμβρίου 2018

«Και καταγαγόντες τα πλοία επί την γην, αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ». (Λουκ. ε΄ 11)

Ακούσαμε στο ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής ότι: «Ο Ιησούς κάλεσε τότε τον κόσμο μαζί με τους μαθητές Του και τους είπε: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του κι ας με ακολουθήσει» (Μάρκ. η΄34). Η πρόσκληση ήταν γενική, αφού απευθυνόταν στο σύνολο των ανθρώπων. Όμως, παρά το ότι στη συνέχεια απευθυνόταν και στον καθένα ξεχωριστά αυτό το άφηγε στο γενικό και αόριστο. Όποιος θέλει να με ακολουθήσει θα πρέπει να περάσει από άλλα τρία στάδια. Πέραν από την ελεύθερη απόφαση, θα πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει το σταυρό του και να Τον ακολουθήσει σε όλη του τη ζωή.

Σήμερα, σε αντίθεση με την περασμένη Κυριακή, η πρόσκληση δεν είναι ούτε άμεση, αλλά ούτε και γενική και αόριστη. Σήμερα η πρόσκληση είναι συγκεκριμένη και κινείται στο επίπεδο του προσώπου. Σήμερα παρά το ότι διδάσκει πλήθη ανθρώπων που συνωσιζονταν στην όχθη της λίμνης Γεννησαρέτ για ν' ακούσουν το λόγο του Θεού εντούτοις, ο Χριστός εστιάζει την προσοχή Του σε τέσσερις ψαράδες. Αυτοί είναι ο Πέτρος και ο Ανδρέας καθώς επίσης ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης.

Παρά το ότι και οι τέσσερις είναι όχι μόνο απλοί και αγράμματοι, αλλά και απογοητευμένοι από την άκαρπη ολονύκτια προσπάθεια τους, εντούτοις, ο Χριστός τους καλεί να γίνουν μαθητές Του. Δεν αλλάζει ούτε τους όρους, ούτε και τις προϋποθέσεις, που είναι η ελευθερία με την αυτογνωσία και υπακοή με την αυταπάρνηση.

Η ώρα της προσωπικής πρόσκλησης έχει φτάσει. Η πρόσκληση είναι έμμεση και περνά από διάφορα στάδια. Κοινό σημείο σε όλα τα στάδια είναι η υπακοή. Μια υπακοή, που προϋποθέτει όμως την ελευθερία.

Αρχικά ο Χριστός μπαίνει σ' ένα πλοίο, εκείνο του Σίμωνα (Πέτρου) και τον παρακαλεί να τραβηχτεί λίγο από την ξηρά. Ο Σίμων Πέτρος υπακούει, χωρίς να προβάλει κούραση ή και καθυστέρηση. Μέσα από την ψαρόβαρκα του βλέπει να ρίχνεται ένα άλλο «δίχτυ». Είναι το «δίχτυ» του λόγου του Θεού, που σε αντίθεση με το δικό του δίχτυ που σκοτώνει, αυτό σώζει ανθρώπινες ψυχές. Στην αρχή δε θα το καταλάβει, ούτε κι όταν μετά από λίγο θ'ακούσει: «Μη φοβάσαι, από τώρα θα ψαρεύεις ανθρώπους». Θα το καταλάβει όμως αργότερα, όταν θα βλέπει τη Χάρη του Θεού να δημιουργεί τα θαυμαστά αποτελέσματα, τόσο στο δικό του κήρυγμα, όσο και των άλλων Αποστόλων.

Όμως, πριν φτάσει η σημαντική εκείνη ώρα έπρεπε να δοκιμαστεί για μια ακόμα φορά μέσα από την υπακοή στην προτροπή του Χριστού: «Επανάγαγε εις το βάθος και καλάσατε τα δίκτυα υμών εις άγραν». «Πήγαινε στα βαθιά και ρίξτε τα δίκτυά σας για ψάρεμα».

Μέσα από τον ενικό «επανάγαγε» απευθύνεται στον Πέτρο, ενώ με τον πληθυντικό «καλάσατε», απευθύνεται στους συνεργάτες του. Μέσα από την προτροπή Του θέτει σε δοκιμασία την υπακοή όλων, χωρίς να τους δίνει οποιαδήποτε διαβεβαίωση ότι η προσπάθειά τους θα καταλήξει σε επιτυχία. Η μόνη εγγύηση, είναι ο δικός Του λόγος και ιδιαίτερα η δική Του παρουσία. Παράλληλα ήθελε να στείλει διπλό μήνυμα σε όλους δια μέσου των αιώνων ότι: Χωρίς το Χριστό ματαιοπονούμε. Θα πει ο ίδιος ο Χριστός: « Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν, ι ε'5). Αντίθετα με τη δική Του ευλογία η επιτυχία είναι δεδομένη. Υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος: «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλιπ. δ'1). «Όλα τα μπορώ χάρη στο Χριστό».

Τα πιο πάνω επιβεβαιώθηκαν σήμερα. Παρά την αρχική ένσταση του Πέτρου: «Διδάσκαλε, όλη τη νύχτα παιδευόμασταν και δεν πιάσαμε τίποτε», εντούτοις όταν ακολούθησε η υπακοή με τα λόγια «επειδή όμως το λες εσύ, θα ρίξω το δίχτυ», τότε ήρθε και το θετικό αποτέλεσμα.

Πραγματικά έριξε το δίχτυ ο Πέτρος «εις το βάθος» και το αποτέλεσμα ήταν θεαματικό. Διπλά θεαματικό. Το πρώτο, το είδαν όλοι, αφού «έπιασαν πολλά ψάρια, τόσα που άρχισε να σκίζεται το δίχτυ τους». Το δεύτερο, παρά το αρχικό «δέος» όλων, στο τέλος συγκλονίστηκε μόνο η συνείδηση του Πέτρου. Γιατί, όταν «έριξε» το δίχτυ στο βάθος της συνείδησής του, τότε διεπίστωσε και πάλι «πλήθος» όχι ψαριών, αλλά αμαρτιών!

Και ο Πέτρος δε σταματά μόνο στην αναγνώριση ότι είναι αμαρτωλός, αλλά και το ομολογεί γονατιστός λέγοντας: «Έξελθε απ' εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι, Κύριε». Ο Πέτρος, μέσα από την απάντηση του δεν αναγνωρίζει μόνο την αμαρτωλότητά του, αλλά επιπρόσθετα αναγνωρίζει και ομολογεί τη Θεότητα του Χριστού. Και τούτο γιατί, ενώ προηγουμένως Τον προσφώνησε με τη λέξη «επιστάτα», τώρα χρησιμοποιεί τη λέξη «Κύριε». Έτσι, αναγνωρίζοντας μέσα από το θαύμα τη Θεότητα του Χριστού, υποκλίθηκε σ' Αυτόν και προετοιμάστηκε για την κλήση και το Αποστολικό του έργο. Απόδειξη, το γεγονός ότι, μαζί με τους άλλους τρεις «αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτό», αφού άφησαν τα πάντα τον ακολούθησαν.

Αδελφοί μου, ο Πέτρος, χωρίς συζήτηση και χωρίς επιφυλάξεις, υπάκουσε στην προτροπή του Χριστού. «Επανάγαγε εις το βάθος», κι όταν έγινε το θαύμα δε σταμάτησε στο θαυμασμό, αλλά έκαμε σε βάθος εξέταση τόσο του εαυτού του, όσο και των γεγονότων. Αποτέλεσμα, εκτός από τη σωτηρία του εαυτού του συνέβαλε και στη σωτηρία της ανθρωπότητας. Ας αναζητήσουμε κι εμείς αυτή τη σε «βάθος» εξέταση τόσο της ουσίας των διαφόρων γεγονότων όσο και της διδασκαλίας του Ιησού. Εκεί στο βάθος υπάρχει η απάντηση. Εκεί στο βάθος θα νιώσουμε καθαρά, τόσο την παρουσία, όσο και την ευλογία του Θεού. Εκεί στο βάθος θα διακρίνουμε τις όποιες δυνάμεις ή αδυναμίες μας. Ας μην υπερτιμήσουμε τις όποιες δυνατότητες μας. Ας μην υποτιμήσουμε τις αδυναμίες μας. Ας υποκλιθούμε στη χάρη και στη συγκατάβαση του Θεού, όπως έκαμαν σήμερα οι Απόστολοι, οι οποίοι «αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτό». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Β 'ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

30 Σεπτεμβρίου 2018

«Πλήν αγαπάτε τους εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε και δανείζετε μηδέν απελπίζοντες... και έσεσθε υιοί υψίστου». (Λουκ. στ' 35)

Από την στιγμή που ο άνθρωπος συνειδητοποιεί ότι διαφέρει από την υπόλοιπη άλογη (χωρίς λογική) δημιουργία, τότε θα πρέπει να απαντήσει σε καίρια ερωτήματα όπως: Σε τι διαφέρει ο άνθρωπος από την υπόλοιπη δημιουργία; Έχει σκοπό και προορισμό στη ζωή του; Αν ναι, τότε πως επιτυγχάνει αυτό το στόχο;

Απάντηση στα πιο πάνω ερωτήματα μας δίνει το σημερινό ευαγγέλιο. Ναι, ο άνθρωπος διαφέρει από την υπόλοιπη δημιουργία γιατί αναγνωρίζει ότι, πέραν από το γεγονός ότι είναι ον κοινωνικόν, την ίδια στιγμή διαθέτει λογικό και αυτεξουσίον. Ο άνθρωπος, που επλάσθει «κατ'εικόνα Θεού» έχει σαν στόχο το «καθ'ομοίωσιν Θεού». Όπως είπε σήμερα ο Χριστός «και έσεσθε υιοί υψίστου». Αυτή δε την «υιοθεσία» θα την επιτύχει ο άνθρωπος μιμούμενος το Θεό μέσα από την ανιδιοτελή αγάπη την οποία θα προσφέρει όπως και ο Θεός, όχι μόνο στους καλούς, αλλά ακόμα και στους αχάριστους και στους κακούς.

Αυτή δε η αγάπη δε θα προβάλλεται μόνο σαν θεωρητική διδασκαλία και γνώση, αλλά ιδιαίτερα σαν πράξη στην καθημερινή ζωή. Όπως η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο εκδηλώθηκε με την Ενανθρώπιση και κορυφώθηκε με τη Σταυρική θυσία, κατά τον ίδιο τρόπο και η αγάπη του ανθρώπου προς το συνάνθρωπο πρέπει να επιβεβαιώνεται ακόμα και με τη θυσία του εαυτού του.

Αυτή η αγάπη, σαν ηθική διδασκαλία είναι πρωτόγνωρη, γιατί ξεφεύγει από τα όρια της ως τώρα πρακτικής που, στη χειρότερη περίπτωση ξεκινούσε από το μίσος, ενώ στην καλύτερη περιοριζόταν στα όρια μιας ισοδύναμης συναλλαγής ή σε αγάπη όμοια προς τον εαυτό του. Αυτή η αγάπη, λοιπόν, είναι πρωτόγνωρη, γιατί απορρίπτει το μίσος, ξεπερνά τη συναλλαγή και την ισοδύναμη προς τον εαυτό μας αγάπη και φτάνει στη θυσία. Είναι η αγάπη μια έμπρακτη εκδήλωση που μας κάνει να διαγράφουμε από το λεξιλόγιο μας τις λέξεις «δικό μου». Γιατί, αγάπη σημαίνει να θυσιάζεις κάθε τι που λογικά ή και νομικά θεωρείται δικό σου και να το προσφέρεις χωρίς διάκριση σε κάθε άνθρωπο, ακόμα κι αν είναι εχθρός σου.

Η σημερινή διδασκαλία του Χριστού ξεπερνά τη διδασκαλία του Μωσαϊκού Νόμου που νομιμοποιούσε την εκδίκηση με το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος ». Ακόμα προχωρεί και πέρα από την καλύτερη εκδοχή του Μωσαϊκού Νόμου το :«αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Μια εκδοχή την οποία οι Ιουδαίοι εξουδετέρωσαν με την προσθήκη «και μισήσεις τον εχθρόν σου». Ακόμη, η διδασκαλία του Χριστού ξεπερνά την αγάπη, όπως εκφράστηκε στην αρχαία Ελλάδα από την Αντιγόνη, στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλή. «Δεν πλάστηκα για να μισώ αλλά για να

αγαπώ», είπε η Αντιγόνη. Αυτή η αγάπη ήταν τέλεια για την εποχή της , αφού παραμέριζε την εκδίκηση. Όμως δεν έφτανε τη Χριστιανική αγάπη που συνιστά και θυσία του εαυτού μας ακόμα και για κείνον που κάνει κακό, δηλαδή τον «εχθρό μας». Η περί αγάπης διδασκαλία του Χριστού ξεκινά έχοντας σαν θεμέλιο της το σεβασμό: «Καθώς θέλετε ινα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποείτε αυτοίς ομοίως ». Η αγάπη ξεκινά σαν επιθυμία , αλλά αποκτά αξία όταν περάσει ελεύθερα από την επιθυμία στην πράξη. Όταν περάσει από το «θέλετε» και φτάσει στο «ποείτε». Υπογραμμίζει ο Χριστός ότι: «Στη Βασιλεία του Θεού δε θα μπει όποιος μου λέει Κύριε» , αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου» (Ματθ. ζ'21). Επίσης λέει ότι «ος ... ποιήσει και διδάξει, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. ε' 19). Έτσι, η σημαντικότερη εντολή Του που προβάλλει σαν παρακαταθήκη είναι η εντολή της αγάπης: «Σας δίνω μια νέα εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Όπως σας αγάπησα εγώ , να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι πως είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας για τον άλλο» (Ιωάν. ι γ' 34-35).

Μοναδική, λοιπόν εντολή, η εντολή της αγάπης. Μοναδικός δε τρόπος εφαρμογής της το «όπως σας αγάπησα εγώ». Και αυτός ο τρόπος, ήταν και είναι ο τρόπος της ανιδιοτελούς προσφοράς και της θυσίας». Έτσι η Χριστιανική αγάπη είναι πάνω από τα ανθρώπινα. Είναι υπέρβαση εγωισμού και αδυναμιών. Πάνω απ'όλα η αγάπη είναι μια προσφορά, χωρίς όρους και χωρίς διακρίσεις.

Αυτός είναι ο κόσμος της αγάπης . Όμως, ποια η δική μας συμβολή στη διαμόρφωση αυτού του κόσμου; Για να μπορέσουμε να συμβάλουμε θετικά στη διαμόρφωση αυτού του κόσμου, θα πρέπει προηγουμένως να αναγνωρίσουμε, όχι μόνο ότι ο Χριστός είναι το θεμέλιο αυτού του κόσμου, αλλά και ότι θα πρέπει να χτίσουμε πάνω σ'αυτό το θεμέλιο. Και τούτο, κατά τον Απόστολο Παύλο, «Γιατί κανένας δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο εκτός από αυτό που υπάρχει και που είναι ο Χριστός. Τώρα, αν κάποιος χτίζουν πάνω σ'αυτό το θεμέλιο με χρυσάφι ή ασήμι ή πολύτιμα πετράδια, με ξύλα, χορτάρι ή άχυρο, η δουλειά του καθενός θα φανεί· θα τη φέρει στο φώς η ημέρα της κρίσεως... Αν το έργο που έχτισε κάποιος αντέξει , αυτός θα λάβει μισθό· αν όμως το έργο που έχτισε καταστραφεί από τη φωτιά, αυτός θα χάσει την αμοιβή του» (Α' Κορ. γ' 11-15).

Αδελφοί μου, όπως δεν μπορεί να υπάρξει αγάπη με προϋποθέσεις ή ανταλλάγματα, άλλο τόσο δεν μπορεί να υπάρξει αγάπη χωρίς το Χριστό. Η αγάπη είναι η μόνη γλώσσα που μπορεί να ενώσει ανθρώπους και λαούς, όπως τους ένωσε και κατά τους πρώτους Χριστιανικούς χρόνους. Και τούτο γιατί «Όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή» (Πράξ. δ' 32), με αποτέλεσμα να μην υπήρχε κανείς τους που να στερείται τα απαραίτητα. Ας τους μιμηθούμε. Ας υπακούσουμε και στο σημερινό «Απόστολο» που μας προτρέπει. «Ο καθένας ας δώσει ό,τι του λέει η καρδιά του χωρίς να στενοχωριέται ή να εξαναγκάζεται», γιατί «ο Θεός αγαπάει αυτόν που δίνει με ευχαρίστηση» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 1α' 31- 1β' 9

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

7 Οκτωβρίου 2018

«Ίδου εξεκομίζετο τεθνηκώς υιός μονογενής τη μητρί αυτού»

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή πορεύεται προς την πόλη Ναΐν. Τον συνοδεύουν στο ταξίδι αυτό πολλοί Μαθητές και πλήθη λαού. Μόλις πλησιάζει στην πύλη της πόλεως, συμβαίνει κάτι το συγκινητικό. Στο σημείο αυτό συναντιώνται δυο συνοδείες. Ή μια που ακολουθεί τον Κύριο της ζωής και μια άλλη που συνοδεύει ένα θύμα του θανάτου, το μονάκριβο γιο μιας χήρας μητέρας. Φαίνεται ότι όλη η πόλη έχει βυθισθεί στο πένθος για το γεγονός αυτό. Συμπαραστέκεται με τον τρόπο αυτό, στη χήρα μητέρα, που απόμεινε πλέον απροστάτευτη και μόνη. Είχεν ήδη χάσει τον άνδρα της και συνοδεύει τώρα στον τάφο και το μονάκριβο γιό της. Γι' αυτό και ο Κύριος, όταν βλέπει αυτή τη μητέρα να κλαίει απαρηγόρητα, την σπλαχνίζεται και λέει προς αυτή: «Μη κλαίς». Έπειτα προχωρεί, ακουμπά με το χέρι Του στη σορό και αφού στο μεταξύ αυτοί που κρατούν το φέρετρο σταματούν, λέει: «Νεαρὲ σε διατάζω να σηκωθείς». Ο νεκρός αμέσως ανακάθεται κι αρχίζει να μιλά. Κι ο Κύριος τον παραδίδει στη μητέρα του, που ο θάνατος του γιού της ήταν γι' αυτή πικρός. Και τούτο γιατί, γεγονότα και θαύματα, όπως αυτά που μας εκθέτει το σημερινό ευαγγέλιο, παρ' όλο που μας πληγώνουν, παράλληλα μας βοηθούν ώστε να αντιμετωπίζουμε την δοκιμασία του θανάτου, υπό το φως και με την ελπίδα της ανάστασης.

Είναι αλήθεια ότι το σημερινό ιερό ευαγγέλιο μας προσγειώνει στην πραγματικότητα, που οι πολλοί, δυστυχώς, λησμονούμε. Και η πραγματικότητα αυτή είναι ότι όλοι μας, ανεξαιρέτως, βρισκόμαστε υπό αναχώρηση από τον κόσμο αυτό και ότι από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να κλείσουμε τα μάτια και να φύγουμε για την άλλη ζωή. Όσο κι αν είναι βαρύ αυτό δεν παύει να είναι μια πραγματικότητα. Γι' αυτό και ευθύς εξ' αρχής, θα πρέπει να τονίσουμε ότι δεν θέλουμε να δημιουργήσουμε μελαγχολικές σκέψεις, με όλα όσα θα πούμε στη συνέχεια, αλλά να βοηθήσουμε και να βοηθηθούμε όλοι μας, πνευματικά. Και τούτο πρέπει να κατανοήσουμε όλοι μας ότι ο θάνατος είναι καθημερινό γεγονός στον κόσμο αυτό και ότι κάθε μέρα αποχαιρετούν τον κόσμο αυτό εκατομμύρια ανθρώπων.

Συνήθως, τοποθετούμε την ώρα του θανάτου στην ηλικία των γερατειών. Κι όμως η καθημερινή πραγματικότητα, αποδεικνύει ότι ο θάνατος δεν βλέπει ηλικίες. Μάλιστα, συχνά αφήνει τους γέροντες να ζουν και να προχωρούν σε βαθιά γερατειά και επισκέπτεται μεσήλικες, νέους σφριγηλούς, παιδιά τρυφερά και βρέφη απαλά. Τούτο σημαίνει ότι ο θάνατος δεν κάμνει εξαιρέσεις και ότι είναι επισκέπτης αιφνίδιος και απροσδόκητος. Ο θάνατος, λοιπόν, είναι μια πραγματικότητα, που βοά και κράζει γύρω μας. Κι όμως εμείς δεν θέλουμε να τον σκεπτόμαστε και να τον ενθυμούμαστε. Και μόνο η σκέψη του μας τρομάζει, γι' αυτό και την απωθούμε. Κι όμως, κάθε μέρα θα έπρεπε να το λέμε στον εαυτό μας, όπως ο συνειτός εκείνος βασιλιάς της αρχαιότητας, που είχε ορίσει ένα δούλο του, κάθε πρωί να του λέει: «Βασιλιά να θυμάσαι ότι είσαι θνητός». Κι' αυτό θα πρέπει να το λέμε όχι για να μελαγχολούμε και να παραλύουν οι δυνάμεις μας, αλλά για να συνειζόμαστε. Για να αποφεύγουμε την απάτη της αμαρτίας και για να ετοιμαζόμαστε. Με μια λέξη για να γινόμαστε άγιοι και σαν τέτοιοι να αναχωρήσουμε από τον κόσμο αυτό όταν ο Θεός το θελήσει και μας καλέσει κοντά Του.

Βέβαια, χάρη στην πρόοδο της ιατρικής επιστήμης, εξασφαλίστηκε μεγαλύτερη διάρκεια ζωής στον σημερινό άνθρωπο. Ο θάνατος, όμως, παρ' όλα αυτά, δεν ενικήθη και ούτε θα νικηθεί. Απόδειξη, ότι παρά την πρόοδο της επιστήμης και μάλιστα σε πείσμα αυτής, πολλές αθεράπευτες ακόμα αρρώστιες, θερίζουν καθημερινά, αμέτρητες ζωές. Κι έχουμε έπειτα και τα διάφορα ατυχήματα και δυστυχήματα, που τα περισσότερα οφείλονται σ' αυτά τα μέσα της προόδου, που κι' αυτά συντελούν στον πρόωρο θάνατο πάρα πολλών συνανθρώπων μας. Κι' έχουμε, τέλος, τον αιφνίδιο θάνατο, που έρχεται απροειδοποίητα, χωρίς να τον περιμένουμε «όπως ο κλέφτης την νύκτα» (Α' Θεσ. ε'2), όπως μας λέει ο απόστολος Παύλος. Κι έτσι έχουμε θανάτους συνανθρώπων μας που πεθαίνουν στο γραφείο, άλλοι ενώ κοιμούνται, άλλοι σαν περπατούν και άλλοι ενώ ταξιδεύουν. Και στο σημείο αυτό οφείλουμε να αναφέρουμε ότι ο θάνατος δεν φαίνεται να κάμνει διακρίσεις. Γι' αυτό και τον βλέπουμε στην καλύβα του φτωχού, όπως και στην έπαυλη του πλουσίου. Παίρνει τον γέρο και πρεσβύτε παίρνει και τον τρυφερό νεανία, το χαριτωμένο παιδί, ακόμα και τα βρέφη. Επισκέπτεται την οικογένεια του βιοπαλαιστή, όπως και το παλάτι του αριστοκράτη.

Κι ενώ ασχολούμαστε με μύρια άλλα αμφίβολης αξίας έργα, αλλά και με συσσωρευμένες αμαρτίες στην ψυχή μας, για την πνευματική ετοιμασία μας, δεν νοιαζόμαστε. Και όπως λέει ο ιερός Χρυσόστομος «ενώ ο καιρός της ζωής είναι εγγύς και η προθεσμία του θανάτου παρέστηκε, ο καιρός της μετανοίας πουθενά». Και συμβαίνει, δυστυχώς, τούτο. Φτάνει το τέλος μας και δεν μετανοούμε, ούτε και αλλάζουμε ζωή. Γι' αυτό και ο Κύριός μας, που μας αγαπά και ποθεί την σωτηρία μας, μας καλεί να αγρυπνούμε, γιατί δεν ξέρουμε ποια μέρα θα έλθει ο Κύριός μας. Και να ξέρουμε πάντοτε τούτο. «Αν ήξερε ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού, ποια ώρα θα έλθει ο κλέφτης, θα ξαγρυπνούσε και δεν θ' άφηνε να διαρρήξουν το σπίτι του. Γι' αυτό κι εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Υιός του Ανθρώπου θα έλθει την ώρα που δεν τον περιμένετε» (Ματθ. ΚΔ, 42-44). Αυτά σημαίνουν ότι πρέπει να θυμούμαστε την ώρα του θανάτου, την ώρα, δηλαδή, που θα έλθει για τον καθένα μας ο Κύριος και θα μας καλέσει αυτή την φορά για να μας κρίνει.

Καλό, επομένως, στη ζωή μας είναι να θυμούμαστε πάντοτε την παραβολή των δέκα παρθένων. Αυτή την αρετή των πέντε συνετών παρθένων καλούμαστε να μιμούμαστε και όλοι εμείς, ώστε αυτή να γίνει ο σκοπός της ζωής μας. Και πρέπει να ξέρουμε ότι η αρετή αυτή αποκτάται μόνο με τον καθημερινό αγώνα και μέσα στις ευκαιρίες που μας παρουσιάζει ο Θεός, στην εργασία μας, στις δοσοληψίες μας, μέσα στο σπίτι και παντού. Θα πρέπει, επομένως να φερόμαστε προς όλους με τιμιότητα, με φόβο Θεού, με ειλικρίνεια και καλωσύνη. Να εξυπηρετούμε τους συνανθρώπους μας με αγάπη, να θυσιάζομαστε για τους άλλους, να συγχωρούμε και να συμφιλιωνόμαστε με όλους και συγχρόνως να αγιάζουμε την ψυχή μας με τα μέσα της Θείας Χάριτος.

Αδελφοί μου! Ας μη κλαίουμε, λοιπόν, για τον θάνατο των οικείων και φίλων μας, γιατί πρόσκαιρος είναι ο χωρισμός. Θα έλθει η ώρα της ανάστασης. Θα είμαστε τότε ευτυχείς και αιώνια μακάριοι, αν φύγουμε από τη ζωή αυτή έτοιμοι, ενάρετοι, άγιοι. Γιατί πρέπει να ξέρουμε όλοι μας ότι η δόξα και η ευτυχία της αιωνιότητας είναι βραβείο της επί γης ενάρτησης και αγίας ζωής.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιον: Λουκα η' 4 - 15

14 Οκτωβρίου 2018

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τὸν σπόρον αὐτοῦ»

Περίοδος σποράς, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι για τους περισσότερους, ο Οκτώβριος. Ο κάθε συνετός γεωργός έχει ετοιμάσει τον καθαρό σπόρο και έχει επιλέξει, έχει καλλιεργήσει τα κατάλληλα χωράφια, για να έχει τόσο σοδειά όση για να εξασφαλισθεί αυτός και η οικογένειά του. Όταν όμως ο Κύριος αναπτύσσει την παραβολή αυτή, αναφέρεται στην διδασκαλία Του και την διαφορετική αποδοχή της από τους ακροατές Του. Αποδέχεται λοιπόν, να αναλάβει τη θέση του σπορέως-γεωργού, της θείας διδασκαλίας. Αντιπαραβάλλει τέσσερις μορφές χωραφιών διαφορετικής γεωργικής αξίας, με αντίστοιχους τύπους ανθρώπων με την διαφορετική ψυχική δεκτικότητα τους στον λόγο Του.

Σπορά «παρά τὴν ὁδόν»: Η πρώτη ομάδα των ανθρώπων. Άνθρωποι που άκουσαν τον λόγο του Θεού. Χαρακτήρες χωρίς περεχόμενο. «Κατεπατήθη» «ὁ σπόρος και τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό». Ο σπόρος καταπατήθηκε. Πέταξαν πουλιά από τον ουρανό κι έφαγαν τον σπόρο. Περαιτικοί, που πέρασαν μετά το άκουσμα λόγων, που ούτε καν πρόσεξαν, αρνητές αυτών των λόγων. Δεν ένιωσαν τον λόγο του Θεού. Δεν τους συγκίνησε καθόλου! Σαν να πήρε τον σπόρο ο αέρας και χάθηκε. Είναι οι άνθρωποι που τα άκουσαν, αλλά δεν τα πρόσεξαν. Δεν τα έλαβαν υπόψη τους, για να ρυθμίσουν ανάλογα τη ζωή τους. Αδιάφοροι για κάθε τι το πνευματικό, για κάθε τι που έχει σχέση με τη θρησκεία. Δηλώνουν επιπόλαιο προοδευτικοί και απορρίπτουν οτιδήποτε έχει σχέση με τα παλιά, ανεξάρτητα από την πραγματική του αξία!

Το άλλο χωράφι. Συσσωρευμένες πέτρες, μικρές και μεγάλες, βράχια. Μια άλλη μορφή άγονης γης. Είναι η άλλη ομάδα: Ο σπόρος «ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα». Πάνω στην πέτρα, έπεσε ο σπόρος. Είχε βέβαια ζωή μέσα του ο σπόρος, και έβγαλε φυτό. Η πρώτη ρίζα που πέταξε, δεν βρήκε χώμα, δεν βρήκε νερό. Στο αφιλόξενο και άνυδρο αυτό περιβάλλον, δεν άντεξε. Ξεράθηκε. Ήλθαν περαιτικοί να ακούσουν το κήρυγμα, τον λόγο του Θεού. Ίσως κάποιοι άλλοι τους έπεισαν. Δεν ήλθαν με τη θέλησή τους. Επιπόλαιη, η ανταπόκριση των ακροατών. Ήλθαν με την παρέα τους, συνέχισαν τη συζήτησή τους. Ενδιαφέρονται μόνο για τον εαυτό τους. Να περάσουν καλά! Σχεδόν δεν άκουσαν τίποτε. Δεν είχαν άλλωστε την διάθεση να κατανοήσουν, τι άκουγαν. Μόλις χρειάστηκε να συνδυάσουν κάποια από αυτά που άκουσαν, με τον τρόπο της ζωής τους, τότε τα απόβαλαν από τη σκέψη τους. Τους ενοχλούσαν. Δεν μπορεσε ο λόγος του Θεού να ριζοπιάσει. Άκουσαν τον λόγο, αλλά έμεινε μέχρι τα αυτιά τους. Έφυγαν από εκεί. Ξέχασαν τα πάντα!

Κι όμως ο Κύριος είπε: «ὁ ἔκων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω.»

Το τρίτο χωράφι. Ούτε να περάσεις από αυτό! Αγριόχορτα με επικίνδυνα αγκάθια, γεμάτο. Η τρίτη ομάδα είναι των πολυάσχολων, αγαπητοί μου. Το πλήθος και η ποικιλία των φροντίδων για την καθημερινότητα, δεν τους αφήνει χρόνο για ο,τιδήποτε άλλο. Συνεχής και αγχώδης είναι η προσπάθεια τους. Όχι απλώς για την επιβίωση, αλλά για απόκτηση πολλών αγαθών. Να κατακτήσουν τον κόσμο. Να πλουτίσουν! Το τελευταίο που θα μπορούσαν να σκεφτούν, είναι να απασχοληθούν με κάτι που δεν έχει σχέση με υλικά πράγματα, με τον πλούτο και την απόκτησή του. Ο σπόρος «ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν καὶ συμψυεῖσαι αἱ ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό». Ο σπόρος έπεσε σε ένα χωράφι γεμάτο αγριόχορτα. Δεν άφησαν να αναπτυχθεί ο σπόρος. Μόλις ριζωσε, έβγαλε και το πρώτο φυλλαράκι, αλλά δεν μπόρεσε να αναπνεύσει. Δυνατότερα τα άγρια και σκληρά αγκάθια, τον έπνιξαν. Χάθηκε κι αυτός ο σπόρος. Δείχνουμε κάποτε μια επιπόλαιο προθυμία να ακούσουμε και να μελετήσουμε τον λόγο του Θεού. Άλλοτε απλώς δείχνουμε ότι θέλουμε,

έστω σπάνια, να πάμε στην εκκλησία, χωρίς όμως να συμμετέχουμε. Χωρίς να προσαρμόζουμε τον τρόπο της καθημερινής ζωής με τον λόγο του ευαγγελίου. Τα πολλά προβλήματα της καθημερινότητας, αμαρτωλές σκέψεις, μάς απασχολούν ακόμη και στο χώρο της εκκλησίας, όταν είμαστε εκεί. Δεν αρκούμαστε να εξασφαλίσουμε την επιβίωση της οικογένειάς μας, να καλύψουμε τις πραγματικές μας ανάγκες. Θέλουμε να αποκτούμε διαρκώς περισσότερα. Πιεζόμαστε, χωρίς να επιτρέπουμε στον εαυτό μας άλλες πνευματικότερες απασχολήσεις. Πιθανόν δεν είναι ότι δεν θέλουμε, αλλά δεν έχουμε χρόνο να ακούσουμε τον λόγο του Θεού. Εξουθενωμένοι από την κοπιαστική εργασία όλης της εβδομάδας, πιθανόν και του γλεντιού του Σαββατόβραδου, μένουμε στο κρεβάτι την Κυριακή. Πού να πάμε στην Εκκλησία; Θα κάνουμε όμως τους περιπάτους μας. Θα πάμε και σε μια εκδρομή. Είναι ευκαιρία! Όλη τη βδομάδα δουλειά! Φυσικά το μεσημέρι, θα έχουμε άφθονο χρόνο να ανταμείψουμε τον εαυτό μας με ένα περιποιημένο γεύμα στο σπίτι ή κατά προτίμηση έξω. Δεν μπορεί να καρποφορήσει ο λόγος του Θεού στην ψυχή μας! Δεν τον αφήνουμε να καρποφορήσει, δεν τον ακούμε και δεν μας ενδιαφέρει! «ό έχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Αλλά, αγαπητοί μου αδελφοί, επιτέλους και κάτι καλό,! Είναι η τέταρτη ομάδα! Όχι βέβαια μόνο το ένα τέταρτο των ανθρώπων! Το καλό χωράφι! Πλούσια και καθαρή γη, για να δεχτεί το σπόρο, που πάντα είναι διαλεκτός! Στην περίπτωση αυτή «ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησεν καρπὸν ἑκατονταπλασίονα». Ο γεωργός διάλεξε χωράφι, καλό, εύφορο, χωρίς πέτρες και αγκάθια. Ο καλός, υγιής σπόρος φύτρωσε! Ο καρπός τους, εκατονταπλάσιος! Το καλλιέργησε με όλη του την αγάπη. Το καθάρισε από κάποιες μικρές πέτρες και λίγα αγριόχορτα. Δηλαδή από τις αμαρτίες και τα μικρά λάθη μας. Και έσπειρε τον διαλεκτό σπόρο. Άκουσε με ενδιαφέρον και αγάπη τον λόγο του Κυρίου. «ό έχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω.» Ἐπεσεν στην κατάλληλη γη, φύτρωσε ανεμπόδιστα και απέφερε πλούσιο καρπό. Ευτυχισμένος ο γεωργός, βλέποντας να αποδίδουν πλουσιοπάροχα οι κόποι του. Αλλά δεν φτάνει να πέσει ο καλός σπόρος, ο λόγος του Θεού, που οπωσδήποτε είναι πάντα εκλεκτός σπόρος. Είναι σπόρος που ασφαλώς θα καρποφορήσει, εφόσον όμως πέσει στην αγαθή γη, στη δεκτική ψυχή του καλού χριστιανού. Την δεκτική ψυχή, χωρίς εμπόδια, πέτρες και αγκάθια, αλλά με σταθερή την επιθυμία τήρησης των εντολών του Θεού. Δεκτική. Δεν περιορίζεται μόνο σε υλικά ενδιαφέροντα. Αυτή λοιπόν η τέταρτη κατηγορία ανθρώπων είμαστε εμείς οι πιστοί. Ακούμε πρόθυμα και προσεκτικά τον λόγο του Κυρίου μας. Τον αγαπάμε και Τον εμπιστευόμαστε. Αλλά δε φτάνει μόνο η ακρόαση, που είναι η σπορά. Πρέπει ο λόγος του Χριστού να ριζοπιάσει στην ψυχή μας, να γίνει οδηγητικός στη χάραξη της καθημερινής μας ζωής. Είναι αυτός που θα πλημμυρίσει την ψυχή μας, με τους πλούσιους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Και θα είναι οι καρποί, που με τη βοήθεια του Θεού και την έντονη μας προσευχή, θα διαμορφώσουν τον χαρακτήρα μας. Θα καθορίσουν την συμπεριφορά μας προς τον πλησίον, τη σταθερή μας πίστη και αγάπη προς τον Κύριο μας. Θα ζήσουμε την μυστηριακή ζωή στην εκκλησία μας, την εξομολόγηση, τη θεία κοινωνία. Η τήρηση των εντολών του Κυρίου μας, σταθερή και χωρίς εξαιρέσεις είναι ενδεικτικά της αγαθής ψυχής, που θα καρποφορεί.

Τέσσερις λοιπόν κατηγορίες ανθρώπων με βάση τη δεκτικότητα του λόγου του Θεού, αγαπητοί μου, και «ό έχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω». Καταλάβαμε τι εννοεί ο Κύριος. Δε φτάνουν απλώς τα αυτιά, απλά εξωτερικά χρήσιμα όργανα. Πρέπει να ακούμε. Ακόμη καλύτερα. Να καταλαβαίνουμε τι ακούμε. Να φτάνει το άκουσμα στην ψυχή μας. Να μετατρέψουμε σε ζωή, αυτά που ακούμε. Και φυσικά, η αγαθή γη, δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι μόνο, το ένα τέταρτο των ανθρώπων! Αντιλαμβάνεσθε ότι εξαρτάται από τον καθένα μας να περιλαμβανόμαστε σ' αυτούς που δέχονται και εφαρμόζουν σταθερά στην ζωή τους τον λόγο του Θεού. Θα έχουμε επομένως την ευλογία του Θεού για πλούσια ζωή σε αγαθά έργα και τελικό προορισμό τη βασιλεία του Θεού! Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26-39

21 Οκτωβρίου 2018

Μόλις έφτασε ο Κύριος στη χώρα των Γαδαρηνών, Τον συνάντησε κάποιος άνθρωπος που είχε κυριευθεί από πολλά δαιμόνια επί πολλά χρόνια και είχε καταντήσει θηρίο ανήμερο. Δεν φορούσε ρούχα, δεν έμενε σε σπίτι, τριγυρνούσε στα μνήματα. Και επειδή τα δαιμόνια τον έφερναν σε κατάσταση αγριότητας, τον έδεναν οι άνθρωποι με αλυσίδες βαριές να μην κάνει κανένα κακό. Αλλά αυτός τις έσπαζε και εξαγριωμένος σερνόταν βίαια από τους δαίμονες στις ερημιές.

Αυτό το «αγρίμι» λοιπόν που τρομοκρατούσε τον κόσμο, τώρα τρομοκρατήθηκε καθώς αντίκρισε τον Κύριο, κι από το φόβο του έβγαλε δυνατή κραυγή. Κι αφού έπεσε μπροστά στα πόδια του Χριστού, φώναζε δυνατά: —Ποια σχέση υπάρχει ανάμεσα σε μένα και σε σένα, Ιησού, Υιέ του Θεού του υψίστου; Σε παρακαλώ, μη με βασανίσεις και με κλείσεις από τώρα στα σκοτάδια του Άδη. —Ποιο είναι το όνομά σου; Τον ρώτησε ο Κύριος. —Λεγεών, απάντησε, δηλαδή ταξιαρχία. Διότι είχε μέσα του χιλιάδες δαιμόνια. Τότε τα δαιμόνια αυτά άρχισαν να παρακαλούν και πάλι τον Κύριο να μην τους στείλει στα τρίσβαθα του Άδη. Αλλά καθώς υπήρχε εκεί κοντά στο βουνό ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους που έβοσκαν, Τον παρακαλούσαν να τους επιτρέψει να μπουν στα ζώα αυτά. Ο Κύριος τους το επέτρεψε, το θέαμα ήταν φρικτό: μόλις τα δαιμόνια βγήκαν από τον άνθρωπο και μπήκαν στους χοίρους, το κοπάδι όρμησε με ασυγκράτητη μανία προς το γκρεμό. Τα ζώα με ορμή έπεσαν από ψηλά κάτω στη λίμνη και πνίγηκαν όλα.

Μέσα από το εκπληκτικό αυτό θαύμα μπορεί να δει κανείς σε ποια κατάσταση οδηγεί ο διάβολος κάθε άνθρωπο που κυριεύει. Τα ακάθαρτα πνεύματα όταν εισέρχονται στον άνθρωπο, του σαλεύουν το νου και την ψυχή, τον απογυμνώνουν απ' τη χάρη του Θεού. Τον καθιστούν ακυβέρνητο, κτηνώδη και δαιμονιώδη. Τον απομονώνουν από τους συγγενείς και φίλους. Τον οδηγούν στους τόπους της φρίκης και του θανάτου. Διότι οι δαίμονες, επειδή μισούν τον Θεό και τον άνθρωπο, αισθάνονται μεγάλη ηδονή να ταλαιπωρούν τα όντα του Θεού και να τα οδηγούν στο θάνατο. Το καταχθόνιο αυτό έργο τους το επιτελούν όχι μόνο στους δαιμονισμένους αλλά σε κάθε άνθρωπο. Ενώ όμως όλοι μας ξέρουμε πόσο μεγάλο κακό προξενούν στον άνθρωπο και με πόσο φοβερή πανουργία μας πολεμούν, πώς κάποιες φορές γινόμαστε θύματα των πονηρών δαιμόνων και του αρχηγού τους διαβόλου, του αοράτου εχθρού μας; Πώς δελεάζομαστε από τις

υποσχέσεις του, πώς παρασυρόμαστε και γινόμαστε σκλάβοι στα πάθη και στην εξουσία του; Ας προσέξουμε πολύ, διότι κινδυνεύουμε. Μη δίνουμε δικαιώματα στον διάβολο, θα μας καταστρέψει χωρίς να το πάρουμε είδηση. Θα μας απομακρύνει από το δρόμο του Θεού και θα μας οδηγήσει στην αιώνια απώλεια.

Μετά το θαύμα άλλαξαν πλέον όλα. Το μανιασμένο «αγρίμι» έγινε ταπεινός μαθητής του Κυρίου. Τρομοκρατημένοι οι χοιροβοσκοί έτρεξαν στην πόλη και ανήγγειλαν το φοβερό γεγονός. Κι άρχισαν οι κάτοικοι της περιοχής να βγαίνουν έκπληκτοι να δουν τι έγινε. Μόλις όμως αντίκρισαν τον πρώην δαιμονισμένο να κάθεται ήρεμα δίπλα στον Κύριο ντυμένο και μυαλωμένο, φοβήθηκαν. Και όλοι με μία φωνή, αντί να ζητήσουν από τον Κύριο να μείνει κοντά τους, Τον παρακάλεσαν να φύγει από τον τόπο τους· επειδή κυριεύθηκαν από τρόμο, επειδή φοβήθηκαν μην τιμηρηθούν κι αυτοί για τις ανομίες τους, διότι το χοιρεμπόριο τότε ήταν παράνομο. Και ο Κύριος έφυγε από κοντά τους. Αντίθετα ο άνθρωπος που θεραπεύτηκε Τον παρακαλούσε να μένει μαζί του. Ο Χριστός όμως του είπε: Γύρισε στο σπίτι σου για να διηγήσαι τις ευεργεσίες που σου έκανε ο Θεός.

Κι εκείνος έγινε με το λόγο του και με τη ζωή του μάρτυρας της αγάπης του Κυρίου. Έγινε ένα φωτεινό παράδειγμα στον τόπο του, ο πρώην δαιμονισμένος έγινε φορέας της χάριτος του Χριστού. Αυτός που απέφευγε κάθε ανθρώπινη κοινωνία έγινε κήρυκας της δυνάμεως του Κυρίου.

Όλα αυτά τι μαρτυρούν; Ότι όλες οι δυνάμεις του σκότους βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο και την εξουσία του Κυρίου. Και ότι ο Χριστός μας είναι ο παντοδύναμος εξουσιαστής των πάντων. Μπροστά του τρέμουν οι δαίμονες, εξαφανίζονται.

Σ' αυτή λοιπόν τη δαιμονοκρατούμενη εποχή που ζούμε, όπου πολλοί άνθρωποι παραμορφώνονται παρασυρμένοι από την αρπακτική μανία του διαβόλου, εμείς οι πιστοί Χριστιανοί δεν πρέπει να φοβόμαστε, να αγωνιούμε. Στα χέρια του Χριστού είναι η ιστορία του κόσμου και η δική μας. Αυτός κυβερνά τα σύμπαντα, στα χέρια Του είναι η ζωή μας. Ο διάβολος δεν έχει καμία εξουσία επάνω μας, εάν εμείς δεν του τη δώσουμε με την συγκατάθεσή μας. Ας εμπιστευόμαστε λοιπόν τη ζωή μας στον βασιλέα της κτίσεως Κύριο Ιησού, ζώντας μέσα στη χάρη των ιερών Μυστηρίων, για να ασφαλιζόμαστε κάτω από την κραταιά εξουσία Του και να πλημμυρίζουμε από το φως Του.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

28 Οκτωβρίου 2018

«Τις ο αφάμενός μου; ήψατό μου τις... Εγώ γαρ έγγνων δυνάμιν εξελθούσαν απ' εμού» (Λουκ. η' 45-46)

Ασθένεια και θάνατος είναι χωρίς αμφιβολία δυο από τα σοβαρότερα προβλήματα του ανθρώπου. Μπροστά τους νιώθει ανίσχυρος ο άνθρωπος αφού, ούτε το αξίωμα ή η κοινωνική του θέση, αλλά ούτε και η οικονομική του κατάσταση μπορούν να τον βοηθήσουν για να τα ξεπεράσει. Το μαρτυρεί το σημερινό ευαγγέλιο και το επιβεβαιώνει διαχρονικά η καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Έτσι, βλέπουμε σήμερα από τη μία, τον αρχισυνάγωγο Ιάειρο να αδυνατεί να βοηθήσει τη δωδεκάχρονη κόρη του που είναι στα πρόθυρα του θανάτου. Από την άλλη βλέπουμε την αιμορροούσα γυναίκα που, ενώ για δώδεκα χρόνια ξόδεψε όλη της την περιουσία στους γιατρούς, εντούτοις κανένας δεν μπόρεσε να την κάνει καλά.

Μπροστά σ' αυτή την αδυναμία πρόβαλε επιτακτικά το ίδιο ερώτημα: «Υπάρχει διέξοδος;» Ένα ερώτημα στο οποίο κλήθηκαν να απαντήσουν τόσο ο Ιάειρος όσο και η αιμορροούσα γυναίκα. Ένα ερώτημα που διαχρονικά μπορεί να χρειαστεί να απαντηθεί από τον καθένα. Άρα και από μας.

Ο Ιάειρος και η αιμορροούσα γυναίκα βρήκαν σαν διέξοδο το πρόσωπο του Ιησού. Όμως, Τον πλησιάζουν με διαφορετικό σκεπτικό. Ο Ιάειρος αν και εμπιστεύεται τον Ιησού, εντούτοις πιστεύει ότι μπορεί να προσφέρει τη θεραπεία μόνο αν πάει στο σπίτι του πριν πεθάνει η κόρη του , γιατί μετά θα είναι αργά. Ο Ιησούς δε, θέλοντας να τον διαβεβαιώσει ότι γι' Αυτόν ποτέ δεν είναι αργά και ότι, μπορεί να αντιμετωπίσει κι αυτόν ακόμα το θάνατο, φτάνει να υπάρχει πραγματική πίστη σ' Αυτόν του είπε: «Μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται». Εσύ μη φοβάσαι, μόνο πίστευε και θα σωθεί.

Τρεις προτροπές. 1)Μη φοβάσε. 2)Ενεργοποίησε τη θέληση σου μέσα από την πίστη σου. Και τέλος, μέσα από το «σωθήσεται» καλλιεργεί την πίστη και προσφέρει τη βεβαιότητα και την εγγύηση ότι, μέσα από αυτήν θ' ακολουθήσει και η θεραπεία.

Σε αντίθεση με τον Ιάειρο, η αιμορροούσα γυναίκα είχε τη βεβαιότητα ότι, αν μπορούσε να αγγίξει την άκρη του ρούχου του Χριστού, τότε θα γινόταν αμέσως καλά, και θα σταματούσε η αιμορραγία. Όπως και έγινε. Παρά το ότι πολλοί είχαν στριμωχτεί κοντά Του, μόνο αυτή θεραπεύτηκε, γιατί το δικό της άγγιγμα ήταν έκφραση της πίστεως της.

Όμως, το θαύμα δεν έγινε αντιληπτό μόνο από την αιμορροούσα γυναίκα, αλλά και από τον ίδιο το Χριστό, που ρώτησε στην αρχή «τις ο αφάμενός μου;» Ποιος με άγγιξε;

Η ερώτηση φάνηκε όχι μόνο περίεργη, αλλά και ανέλπιστη. Για τούτο, «ενώ όλοι αρνούνταν, ο Πέτρος και όσοι ήταν μαζί Του είπαν: Διδάσκαλε, οι όχλοι έχουν στριμωχτεί κοντά σου και σε πιέζουν κι εσύ λες ποιος με άγγιξε;».

Παρά την απάντηση του Πέτρου και του πλήθους ο Χριστός επιμένει λέγοντας: «Κάποιος με άγγιξε, γιατί εγώ ένιωσα να βγαίνει από μένα δύναμη». Γεγονός το οποίο επιβεβαίωσε η γυναίκα.

Βλέποντας, λοιπόν η γυναίκα ότι δεν ξέφυγε από την προσοχή του Χριστού «τρέμοντας ήρθε κι έπεσε στα πόδια Του και Του είπε μπροστά σ' όλο τον κόσμο για ποια αιτία τον άγγιξε και ότι είχε γιατρευτεί αμέσως». Εκείνος της είπε «θάρσει, θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε». Έχε θάρρος, κόρη μου, η πίστις σου σε έσωσε.

Μέσα από τα πιο πάνω λόγια, τόσο του Χριστού, όσο και της γυναίκας διαπιστώνουμε ότι η ερώτηση του Χριστού «Τις ο αφάμενος μου;» είχε τριπλό στόχο. Πρώτον, ότι δεν διέφυγαν της προσοχής του, ούτε ο σκοπός για τον οποίο τον άγγιξε αυτή η γυναίκα, αλλά ούτε και η θαυματουργική ενέργεια και δύναμη που βγήκαν από μέσα Του ήταν εν αγνοία Του. Δεύτερον, μέσα από την ομολογία της γυναίκας ότι «ιάθη παράκλημα», ότι γιατρεύτηκε αμέσως, ο Χριστός ήθελε να επιβεβαιώσει την άμεση θαυματουργική Του δύναμη. Τρίτον, η πράξη της γυναίκας ήταν έκφραση της πίστεώς της. Μια πίστη που εκείνη τη στιγμή ήταν απόλυτα αναγκαία καθώς και για τις δύσκολες ώρες που θα ακολουθούσαν για τον Ιάειρο. Το «θάρσει, θυγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εις ειρήνην» που είπε ο Χριστός στη γυναίκα, δεν ήταν μόνον επιβράβευση της πίστεώς της, αλλά και μια προτροπή προς τον Ιάειρο για ενδυνάμωση της πίστεώς του.

Ήταν ένα προμήνυμα γι' αυτόν καθώς και μια εγγύηση ότι το «μόνον πίστευε και σωθήσεται», θα είχε το ίδιο θετικό αποτέλεσμα. Αρκεί να παρουσιάζε σαν θεϊκή συμβολή και τη δική του πίστη. Γεγονός που έπραξε και που επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια με την ανάσταση της δωδεκάχρονης κόρης του.

Η ερώτηση του Χριστού «τις ο αφάμενός μου» δεν είχε σαν στόχο να αποκαλύψει μόνο τα πιο πάνω, αλλά να προβληματίσει κι εμάς για τον τρόπο με τον οποίο τον πλησιάζουμε. Για παράδειγμα στην προσευχή τον «αγγίζουμε» μόνο με τα χείλη ή ερχόμαστε σε επαφή μαζί του τόσο με το νου, όσο και με την καρδιά μας;

Η προσευχή πρέπει ν' ανεβαίνει «ως θυμίαμα» στο θρόνο του Θεού και όχι ως απλή «πολυλογία». Αλλά και την ώρα της κοινής προσευχής κατά τη διάρκεια της λατρείας και ειδικότερα της Θείας Λειτουργίας, πόσο συνειδητοποιούμε ότι ο Θεός είναι αοράτως παρών και ότι «καταπέμπει» το Άγιο Πνεύμα όχι μόνο για τον καθαγιασμό των τιμίων δώρων, αλλά και το δικό μας;

Αδελφοί μου, αν συνειδητοποιούμε τη μεγάλη τιμή, ότι ο Θεός δεν είναι μόνο παρών αλλά και μας αγιάζει, τότε ας το επιβεβαιώσουμε μέσα από την πίστη μας. Ας τον πλησιάσουμε μέσα από την πίστη μας, όπως η αιμορροούσα γυναίκα. Ας τον εμπιστευτούμε, όπως ο Ιάειρος και τότε το «μη φοβού» θα μετατραπεί σε πίστη που θα έχει σαν τελική κατάληξη το «σωθήσεται». Για τούτο και ο Απόστολος Ιάκωβος μας προτρέπει: «Εγγίστατε τω Θεώ και εγγεί υμίν» (Ιακ. δ' 8). Πλησιάστε το Θεό και θα σας πλησιάσει κι εκείνος. Ας το επιδιώξουμε, λοιπόν, μέσα από την πίστη μας μιμούμενοι τόσο την αιμορροούσα γυναίκα όσο και τον Ιάειρο. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σα.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Σα.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενθέας
Κυ.	2/9	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Κυ.	3/9	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Κυ.	14/10	ΠΑΝΑΓΙΑ
Τε.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Τε.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Πε.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Πα.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ (Εοπ.)	Δε.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εοπ.)
Σα.	8/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Πε.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εοπ.)
Κυ.	9/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Πα.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πα.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	28/10	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυ.	16/9	ΜΕΣΟΓΗ	Κυ.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
Τε.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)			
Κυ.	23/9	ΛΑΡΝΑΚΑ, Άγιος Λάζαρος			
Τε.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ			
Κυ.	30/9	ΦΟΙΝΙ			

ΘΕΟΦΙΔΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σα.	8/9	ΛΥΣΟΣ	Κυ.	7/10	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ.	9/9	ΣΚΟΥΛΛΙ	Τε.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ (Εοπ.)
Πα.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΨΩΚΑΣ	Κυ.	14/10	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυ.	16/9	ΣΙΜΟΥ	Πε.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυ.	23/9	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	21/10	ΤΣΑΔΑ
Πα.	28/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Πε.	25/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ (Εοπ.)
Κυ.	30/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Πα.	26/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
			Κυ.	28/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Σα.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εοπ.)	Δε.	1/10	ΤΣΑΔΑ
Κυ.	2/9	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Σα.	6/10	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Πε.	6/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ, Αρχάγγελος Μιχαήλ	Τρ.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Πε.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Αγ. Σώζοντας (Εοπ.)	Σα.	20/10	ΠΟΤΑΜΙΟΥ, Άγιος Μνάσων
Σα.	8/9	ΑΡΣΟΣ, Παναγία Καθολική	Σα.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Πε.	13/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Δε.	22/10	ΙΝΝΙΑ, Άγιος Ιάκωβος (Εοπ.)
Πα.	14/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ	Τρ.	22/10	ΚΟΝΙΑ
Δε.	17/9	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγία Σοφία	Τε.	25/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Εοπ.)
Κυ.	23/9	ΑΓΙΟΣ ΚΩΑΝΝΗΣ	Πε.	26/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Δε.	24/9	ΠΩΜΟΣ, Αγία Θέκλα			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

9/9	ΑΧΕΛΕΙΑ	7/10	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
16/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	14/10	ΑΡΜΟΥ
23/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	21/10	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

7/10	ΤΣΑΔΑ
14/10	ΓΙΟΛΟΥ
21/10	ΑΥΔΗΜΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

7/10	ΛΕΜΠΑ
21/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ